

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobce: **Zemědělské obchodní družstvo Kámen, IČO 001 22 459**
sídlem Kámen 75, 582 42 Kámen

zastoupeného JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem
sídlem Horní čp. 6, Havlíčkův Brod

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha – Vršovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2019, č. j. X, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. X, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku tím, že

- 1) Jako provozovatel zařízení, které obsahuje fluorované plyny (dále též „FP“)
 - a) u dvou aplikací chlazení výrobce MIKKOS-TEH (Švédsko) s obsahem chladiva R 404A o hmotnosti 14 kg FP odpovídajícím 54,908 t ekv. CO₂, provozovaných v mléčnici ve středisku v Kameni, nezajistil ve třech případech provedení kontroly těsnosti prostřednictvím certifikované osoby po 6-ti měsících v době 3 roky zpětně od data kontroly dne 9. 11. 2018.
 - b) u dvou aplikací chlazení výrobce MIKKOS-TEH (Švédsko) s obsahem chladiva R 404A o hmotnosti 14 kg Fp odpovídajícím 54,908 t ekv. CO₂, provozovaných v mléčnici ve středisku v Sedletíně, nezajistil ve třech případech provedení kontroly těsnosti prostřednictvím certifikované osoby po 6-ti měsících v době 3 roky zpětně od data kontroly dne 9. 11. 2018.
 - c) u dvou aplikací chlazení výrobce MIKKOS-TEH (Švédsko) s obsahem chladiva R 404A o hmotnosti 14 kg FP odpovídajícím 54,908 t ekv. CO₂, provozovaných v mléčnici ve středisku v Tisu, nezajistil ve třech případech provedení kontroly těsnosti prostřednictvím certifikované osoby po 6-ti měsících v době 3 roky zpětně od data kontroly dne 9. 11. 2018.

Zemědělské obchodní družstvo Kámen tím porušilo ustanovení článku 4 odst. 3 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014 o fluorovaných skleníkových plynech a o zrušení nařízení (ES) č. 842/2006 podle kterého bylo povinnu zajistit u zařízení obsahující FP v množství 50 tun ekvivalentu CO₂ nebo větším, ale menším než 500 tun ekvivalentu CO₂, kontrolu těsnosti nejméně jednou za 6 měsíců, čímž spáchalo přestupek podle ust. § 18c odst. 1 písm. a) zákona č. 73/2012 Sb., o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu, a o fluorovaných skleníkových plynech, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon č. 73/2012 Sb.).

- 2) U okruhu aplikace chlazení výrobce FRIGERA n. p. Kolín s obsahem chladiva R 134 a o hmotností 4,8 kg FP, odpovídajícím 6,86 t ekv. CO₂, provozované v přístřešku u administrativní budovy v Kameni, nevedlo v období od 8. 10. 2016 do 2. 7. 2017 záznamy o provozu zařízení s obsahem nejméně 5 tun ekvivalentu CO₂. Konkrétně nebylo v evidenční knize uvedeno správné množství chladiva, dále nebylo zaznamenáno množství doplněného chladiva v průběhu servisu (např. dne 8. 10. 2016), v evidenční knize nebyla rovněž zaznamenána na stránce k tomu určené kompletní výměna chladicího agregátu dne 2. 7. 2017, a po vyřazení zařízení z provozu nebyla v evidenční knize zaznamenána opatření k znovuzískání a likvidaci FP. V případě výměny chladicího agregátu měla být založena nová evidenční kniha a ukončena stará.

Tímto jednáním obviněný porušil povinnost v čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014 – vést u zařízení obsahujícího FP v množství 5 tun ekvivalentu CO₂ nebo větším záznamy dle písm. a), b) a g) výše uvedeného článku, a spáchal tak přestupek podle § 18c odst. 1 písm. g) zákona č. 73/2012 Sb.

Za výše uvedené přestupky se Zemědělskému obchodnímu družstvu Kámen ukládá v souladu s ustanovením § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za

přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon č. 250/2016 Sb.) podle ustanovení § 18c odst. 1 písm. a) zákona č. 73/2012 Sb.), tj. podle ustanovení § 18 c odst. 6 písm. b) zákona č. 73/2012 Sb. pokuta ve výši 40 000 Kč (slovy: čtyřicet tisíc korun českých).

Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, neboť nutností uhradit uloženou pokutu se snížila hodnota jeho majetku.
3. K přestupku ohledně provádění zkoušek těsnosti namítl, že požadované kontroly prováděli 1x za 12 měsíců, ačkoli jsou si vědomi toho, že měly být prováděny jednou za 6 měsíců, ale žalobce měl domluveného technika, který přislíbil, že předepsané kontroly bude v předepsaných termínech provádět. Je proto přesvědčen, že za přestupek neodpovídá, a to podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích. Připustil, že k tomuto tvrzení nedodal žádnou písemnou smlouvu nebo potvrzenou objednávku, ale to bylo proto, že byla uzavřena ústně. Nic nebránilo tomu, aby byl servisní technik v přestupkovém řízení vyslechnut jako svědek. Sám žalobce by rád znal vysvětlení, proč ho revizní technik neupozornil, že by kontroly měly být prováděny častěji, případně proč je rovnou neudělal. Navíc je přesvědčen o tom, že se nemohl uvedeného přestupku dopustit, neboť tohoto přestupku se dle § 18c odst. 1 písm. a) dopustí pouze ten, kdo neprovede žádné kontroly zařízení certifikovanou osobou. Žalobce však tyto prováděl, avšak nikoliv v stanoveném termínu, který však z citovaného ustanovení nevyplývá. Současně poukázal na to, že inspekce vůbec nezohlednila podstatnou polehčující okolnost, která dle žalobce spočívá v blízkosti spodní hranice, pod kterou je povinné provádět kontroly těsnosti pouze jednou za 12 měsíců na místo jednou za 6 měsíců. Žalobcova zařízení mají obsah fluorovaných skleníkových plynů 54,908 t ekv. CO₂, čímž jsou velmi těsně nad limitem 50 tun ekv. CO₂, pro které je nařízena kontrola těsnosti v četnosti, kterou žalobce fakticky prováděl.
4. I u přestupku kvalifikovaném podle ustanovení § 18c odst. 1 písm. g) zákona č. 73/2012 namítl, že se jej nedopustil, neboť záznamy o zařízení umístěném v administrativní budově v Kameni žalobce vedl, pouze nedodržel předepsanou formu. Požadované informace sice nebyly zapsány na příslušných stránkách evidenční knihy, ale byly řádně vedeny, byly totiž dohledatelné v jiných dokumentech společnosti.
5. Žalobce je přesvědčen o tom, že porušení povinností bylo sankcionováno příliš přísně, a proto pokud by soud považoval rozhodnutí o vině žalobce za přestupek za důvodné, navrhl, aby soud rozhodl o snížení uložené pokuty. Ze správního spisu totiž jasně vyplývá, že nedošlo k poškození životního prostředí, pochybení bylo buď administrativního rázu anebo k němu došlo proto, že se žalobce spoléhal na odbornou erudici externího revizního technika. Na závěr pak uvedl, že v oboru podnikání žalobce existuje značné množství právních předpisů, a to jak ČR, tak i přímo závazné předpisy EU, které se relativně často mění. Pochybení lituje a upozorňuje, že jeho hlavní starostí je, aby vyšla dobře sklizeň. Snaží se také udržet všechna pracovní místa pro zaměstnance, neboť ve venkovské oblasti je hlavním zaměstnavatelem. Považuje proto za dostatečné, že věc byla projednána v přestupkovém řízení, případně je přesvědčen o tom, že by stačilo uložit pokutu ve výrazně nižší výměře.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění obou napadených rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K neprovádění kontrol těsnosti zařízení ve stanovených časových intervalech odkázal na ustanovení čl. 4 odst. 3 bodu b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014 o fluorovaných skleníkových plynech a o zrušení nařízení (ES) č. 842/2006 a zdůraznil, že žalobce měl povinnost provádět kontroly těsnosti uvedeného zařízení v intervalech 1x za 6 měsíců. Tyto kontroly však neprováděl, čímž naplnil skutkovou podstatu pro uložení pokuty podle ustanovení § 18c odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Podle čl. 4 odst. 1 nařízení je povinnost zajištění kontrol těsnosti uložena provozovatelům uvedených zařízení. Žalobce však v průběhu řízení nedoložil žádný důkaz, kterým by tuto povinnost včetně odpovědnosti za neplnění této povinnosti převedl, např. na základě písemné smlouvy, na jiný subjekt. K důkazům uvedl, že není povinen provádět všechny navrhované důkazy, na místě dne 9. 11. 2018 bylo provedeno šetření, a při něm bylo s jistotou zjištěno, že žalobce neplní povinnosti na úseku ochrany ovzduší. Žalobce měl možnost hájit svá práva a byl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřil se v dopisu ze dne 14. 1. 2019, přitom nenavrhoval žádné doplnění důkazů. V odvolání navrhovaný výslech revizního technika nebyl dle žalovaného pro vydání rozhodnutí potřebný, neboť zjištěné skutečnosti byly popsány v protokolech o kontrole a jsou podle žalovaného dostačujícím podkladem pro vydání rozhodnutí o pokutě.
7. Pokud jde o námitku, že nebylo přihlédnuto k polehčující okolnosti, zdůraznil žalovaný, že žalobci mohla být uložena za porušení povinnosti pokuta až do výše 1 milionu Kč, byla však stanovena pouze pokuta ve výši 4 % z maximální možné výše pokuty. K tíži žalobce bylo, že v delším časovém období spáchal i další přestupky. K přestupku, kterého se žalobce dopustil tím, že nevedl záznamy o zařízení v požadované formě, uvedl žalovaný, že povinnost stanovená čl. 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 517/2014 nebyla splněna, neboť žalobce na místě všechny požadované záznamy nepředložil. Ve spisovém materiálu nebylo v evidenční knize uvedeno správné množství chladiva, dále zde nebylo zaznamenáno množství doplněného chladiva v průběhu servisu (např. dne 8. 10. 2016). V evidenční knize nebyla rovněž zaznamenána na stránce k tomu určené kompletní výměna chladicího agregátu dne 2. 7. 2017, a po vyřazení zařízení z provozu nebyla v evidenční knize zaznamenána opatření k novu získání a likvidaci fluorovaných plynů. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 51/2008 uvedl, že v případě přestupku podnikatelského subjektu se jedná o objektivní odpovědnost, tedy subjekt přestupku odpovídá za způsobený následek bez ohledu na zavinění. K možnosti ohrožení životního prostředí pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 As 2/2007-95.

Průběh řízení před správními orgány

8. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 9. 11. 2018 provedli pracovníci Oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod České inspekce životního prostředí šetření ve střediscích v Kameni, Sedletíně a Tisu Zemědělského obchodního družstva Kámen. Při kontrole byly zjištěny nesrovnalosti. Bylo zjištěno, že v mléčnici na střediscích se nacházejí dvě aplikace chlazení výrobce MIKKOS-TEH (Švédsko) s obsahem chladiva R 404A o hmotnosti 14 kg FP odpovídající 54,908 t ekv. CO₂. Kontroly těsnosti na aplikační zařízení byly dle předložených záznamů prováděny ve dnech 24. 6. 2016, 20. 6. 2017 a 22. 6. 2018. Záznamy o provedení těchto kontrol těsnosti v pravidelných intervalech po 6 měsících v době 3 roky zpětně od data kontroly dne 9. 11. 2018 nebyly vůbec nalezeny. U administrativní budovy v Kameni se nacházela aplikace

chlazení pro chladicí box kuchyně, přičemž v evidenční knize byly uvedeny záznamy o prováděných kontrolách těsnosti ve dne 25. 2. 2016, 21. 2. 2017 a 16. 2. 2018. Dále pak bylo zjištěno, že nebyly předloženy faktury za prováděné kontroly těsnosti a v evidenční knize nebyly vedeny dostatečné záznamy o prováděném doplnění chladiva a provedené kontrole těsnosti po opravě, která nebyla v evidenční knize zaznamenána vůbec. To platí i pro ostatní evidenční knihy. Kontrola těsnosti po opravě byla uvedena pouze na pracovním výkazu. Doplnění chladiva ze dne 8. 10. 2016 byla evidována jako poznámka na propisovací kopii „Zápisu o provedené činnosti“. Z předložených faktur a listů oprav bylo dále zjištěno, že 2. 7. 2017 byla provedena kompletní výměna chladicího agregátu a doplněno 3,5 kg chladiva. V evidenční knize nebyly údaje o této výměně a o doplnění chladiva zaznamenány. Podle úsudku ČIŽP se jednalo o nové zařízení, na které by se i při náplni chladiva 3,5 kg (5,005 t ekv. CO₂) vztahovala povinnost kontroly těsnosti nejméně 1x za 12 měsíců. Navíc aplikace chlazení nebyla označena štítkem s uvedením druhu chladiva a hmotnosti náplni chladiva v celém okruhu, a s nápisem upozorňujícím, že náplň „obsahuje fluorované skleníkové plyny“ a množství ekv. CO₂ v tunách. Záznamy nebyly řádně vedeny v letech 2016 a 2017. O šetření ČIŽP byl sepsán protokol o kontrole, proti kterému podalo družstvo námitky.

9. Dopisem ze dne 3. 1. 2019 zahájila inspekce se žalobcem řízení o přestupku a současně byla družstvu stanovena lhůta k vyjádření, k navržení důkazu, případně k činění jiných návrhů v rámci správního řízení.
10. K zahájenému přestupkovému řízení se žalobce písemně vyjádřil dopisem ze dne 14. 1. 2019. Následně inspekce vydala rozhodnutí, kterým uznala žalobce vinným z přestupků, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl shodné námitky jako v nyní podané žalobě.
11. O podaném odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí inspekce potvrdil. K přestupku, kterého se žalobce dopustil neprováděním kontrol těsnosti ve stanovených lhůtách, žalovaný odkázal na čl. 4 odst. 3 bod b) Nařízení a zdůraznil, že povinnost zajištění kontrol těsnosti je dle čl. 4 odst. 1 Nařízení uložena provozovatelům a že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil žádný důkaz, kterým by tuto povinnost včetně odpovědnosti za neplnění povinnosti převedl např. na základě písemné smlouvy na jiný subjekt. K námitce, že je velmi těsně nad limitem 50 t ekv. CO₂, uvedl, že pro dané množství v obsahovaném zařízení je stanovena povinnost provádět kontrolu těsnosti nejméně jednou za 6 měsíců a odvolatel překračuje stanovený limit o 10%, což není dle žalovaného „velmi těsné“, nýbrž významné překročení.
12. K přestupku, kterého se žalobce dopustil nevedením záznamu v požadované formě, uvedl, že na vyzvání kontrolního orgánu nebyly všechny záznamy ze strany družstva při kontrole předloženy. Podle písemných dokladů založených ve spisovém materiálu nebylo v evidenční knize uvedeno správné množství chladiva, nebylo zaznamenáno doplnění chladivo v průběhu servisu, nebyla zaznamenána na stránce k tomu určené kompletní výměna chladicího agregátu dne 2. 7. 2017, po vyřazení zařízení z provozu nebyla v evidenční knize zaznamenána příslušná opatření, zejména k likvidaci FP. Družstvo tak porušilo při své provozní činnosti povinnosti vyplývající z nařízení, jedná se o přestupek, u něhož je zákonem stanovena objektivní zodpovědnost za jeho spáchání, tedy za výsledek. S odkazem na judikát Nejvyššího správního soudu 1 As 51/2008-72 uvedl, že v případě přestupku podnikatelského subjektu se jedná o objektivní odpovědnost, kdy subjekt

tohoto přestupku odpovídá za způsobený následek bez ohledu na zavinění. Následně pak odůvodnil výši pokuty, a to za použití zásady absorpce. Přitěžující okolností pro žalobce je skutečnost, že naplnil dvě skutkové podstaty pro pokutování, a to navíc ve třech provozech. Další přitěžující okolností je skutečnost, že kontroly těsnosti neprovádělo družstvo v předepsaných intervalech v období tří let zpětně od kontroly ČIŽP. Jako polehčující okolnost shledal žalovaný to, že nebylo v předchozích letech za přestupek na úseku ochrany ovzduší družstvo trestáno. Pokutu pak uložil pouze ve výši 4 % z maximální možné výše pokuty, takto uloženou pokutu shledal přiměřenou. Přitom zdůraznil, že pokuta má vedle represivního významu, především roli preventivní. Uvedl také, že pokutu za likvidační nepovažuje, a to zejména s ohledem na usnesení Ústavního soudu č. j. I ÚS 1400/10. Závěrem se pak vyjádřil k možnosti žalobce podat žádost o splátkový kalendář správci daně.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s.). Po té dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť oba účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nepřezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v celém rozsahu, protože dostatečně nereagoval na všechny vznesené námitky. Soud k této námitce předně uvádí, že ačkoliv žalobce vytýká žalovanému, že se dostatečně nevypořádal s jeho námitkami, neuvádí již, o které konkrétní námitky se jedná. Ve vztahu k takové námitce, je soud nucen předně v obecné rovině připomenout, že smyslem a účelem vymezení jednotlivých žalobních námitek v žalobě [žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je především nastavení referenčního rámce soudního přezkumu, tj. určení toho, jaké skutkové a právní otázky má soud posuzovat z hlediska žalobcem tvrzené nezákonnosti správního rozhodnutí. Míra precizace žalobních bodů pak předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci advokáta žalobkyně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Zdejší soud tedy k této žalobní námitce toliko konstatuje, že žalovaný se s jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v odvolání řádně vypořádal na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Soud se jednotlivými závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí k těmto námitkám bude zabývat při vypořádání žalobních námitek.
15. Při posouzení důvodnosti podané žaloby ve vztahu k prvnímu přestupku ohledně provádění zkoušek těsnosti vyšel soud z článku 4 odst. 3 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014 o fluorovaných skleníkových plynech a o zrušení nařízení (ES) č. 842/2006 podle kterého bylo družstvo povinno zajistit u zařízení obsahujících fluorované skleníkové plyny v množství 50 tun ekvivalentu CO₂ nebo větším, ale menším než 500 tun ekvivalentu CO₂, kontrolu těsnosti nejméně jednou za 6 měsíců.

16. Žalobce nesporně, že je provozovatelem uvedeného zařízení a k vytykávanému přestupku připustil, že požadované kontroly těsnosti prováděl pouze 1x za 12 měsíců, ačkoli si byl vědom toho, že měly být prováděny jednou za 6 měsíců. Z uvedeného je patrné, že skutková podstata daného přestupku byla naplněna, když žalobce ani nesporně, že by v nařízení stanovené podmínky nesplňoval. Žalobce byl tedy povinen provádět zkoušky těsnosti ve stanovených obdobích, což neučinil. Nelze proto dospět k jinému závěru, než, že se žalobce uvedeného protiprávního jednání dopustil.
17. Žalobce má však za to, že za tento přestupek neodpovídá, přičemž odkazuje na ust. § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „*zákon o přestupcích*“), neboť pověřil technika, který přislíbil, že předepsané kontroly bude v předepsaných termínech provádět.
18. Soud předně považuje za vhodné ve shodě s žalovaným zdůraznit, že žalobce jako podnikatelský subjekt je za zjištěné protiprávní jednání objektivně odpovědný. V souladu s § 21 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se však může své odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil.
19. Žalobce však sám ani neuvádí, že by vynaložil veškeré úsilí tak, aby zabránil spáchání přestupku. Bylo totiž pouze na žalobci, aby ve správním řízení prokázal, že takové úsilí vynaložil. Žalobce však ani ve správním řízení nepředložil žádný důkaz, ze kterého by bylo patrné, že takové úsilí vynaložil, například tím, že by Nařízením stanovenou povinnost, včetně odpovědnosti za neplnění této povinnosti, převedl, např. na základě písemné smlouvy, na jiný subjekt. Pokud žalobce pouze tvrdí, že tak učinil, je to z hlediska prokázání tzv. liberačních důvodů zcela nedostatečné. Za provádění kontrol těsnosti plně odpovídá žalobce jako provozovatel zařízení. Bylo tedy pouze na žalobci, aby prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Vzhledem k tomu, že tak ve správním řízení neučinil, soud shodně se žalovaným dospěl k závěru, že odpovědnost žalobce za přestupek byla spolehlivě prokázána a žalobce si tak musí nést následky tohoto odsouzení.
20. Pokud žalobce v podané žalobě namítá, že se ministerstvo dostatečně nezabývalo skutečností, že žalobce se odpovědnosti zprostil, neboť vynaložil veškeré úsilí, které je možno požadovat, aby přestupku zabránil, nelze této námitce přisvědčit. Žalovaný sice výslovně necitoval ustanovení § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, ale na straně 7 k této žalobní námitce uvedl, že *družstvo v průběhu správního řízení nedoložilo žádný důkaz, kterým by tuto povinnost včetně odpovědnosti za neplnění této povinnosti převedlo například na základě smlouvy na jiný subjekt. Povinnost provádět kontroly těsnosti u uvedeného zařízení vyplývají tedy pro provozovatele tohoto zdroje, v daném případě pro družstvo, a to v intervalech 1 x za 6 měsíců.* Z uvedeného odůvodnění je patrné, že žalovaný dospěl k závěru, že žalobce vynaložení tvrzeného úsilí neprokázal a odpovědnosti za protiprávní jednání se proto nezprostil.
21. Pro úplnost soud uvádí, že na jednání žalobce nebylo možné aplikovat ani ustanovení § 21 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého *„právnícká osoba se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnícké osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnícké osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.“* Žalobce totiž ani sám netvrdí, že přijal

opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku např. tím, že by činnost revizního technika pravidelně kontroloval. To ostatně vyplývá i z tvrzení uvedeného v odvolání, kde žalobce výslovně uvedl, že *neměli potřebu takto certifikovanou osobu více kontrolovat a mít pochybnosti o tom, že neplní své povinnosti*, a také v podané žalobě, kde uvedl, že *by samotného žalobce zajímalo, proč ho revizní technik neupozornil, že by kontroly měly být prováděny častěji, příp. proč je rovnou neudělal*.

22. K námitce žalobce, že nic nebránilo tomu, aby byl servisní technik v přestupkovém řízení vyslechnut jako svědek, považuje soud za podstatné, že žalobce v průběhu řízení důkaz svědeckou výpovědí revizního technika vůbec nenavrhoval, ačkoli mu byla dána správním orgánem možnost se v průběhu řízení vyjádřit, což ostatně učinil v Námitkách k protokolu o kontrole ze dne 2.1.2019, ve vyjádření ze dne 14.1.2019 i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 15.2.2019.
23. Z ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu, aby zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
24. Správní orgán postupoval zcela v souladu s tímto ustanovením, neboť je patrné, že si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí o tom, že se žalobce protiprávního jednání dopustil. Pokud byl žalobce přesvědčen, že mu svědčí tzv. liberační důvody, bylo na něm, aby vynaložení veškerého úsilí k zabránění přestupku prokázal. Právnická osoba totiž nese důkazní břemeno o této skutečnosti v řízení o přestupku, neboť ustanovení § 21 odst. 1 zákona o přestupcích je speciálním ustanovením k § 50 odst. 3 spr. řádu, dle kterého musí správní orgán v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost (správní trest) uložena. Své tvrzení o tom, že není odpovědný za přestupek, protože povinnost převedl na jiného, byl tedy žalobce povinen prokázat. K tomu mohl navrhnout důkazy, m.j. např. i právě výslech revizního technika. Pokud tak neučinil ani v průběhu správního řízení před prvostupňovým správním orgánem, ani v odvolání, není možné neprovedení tohoto důkazu vytykat správnímu orgánu.
25. Žalobce dále namítá, že se nemohl uvedeného přestupku dopustit, neboť tohoto přestupku se dle § 18c odst. 1 písm. a) zákona č. 73/2012 Sb., o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu, a o fluorovaných skleníkových plynech, dopustí pouze ten, kdo neprovede žádné kontroly zařízení certifikovanou osobou. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou, neboť citované ustanovení stanovuje, že *provozovatel zařízení, které obsahuje fluorované skleníkové plyny, se dopustí přestupku tím, že v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014 nezajistí u zařízení s obsahem nejméně 5 tun ekvivalentu CO₂ fluorovaných skleníkových plynů kontrolu těsnosti certifikovanou osobou*. Z ustanovení je tedy patrné, že je nutné jej vykládat v souladu s Nařízením EU č. 517/2014, které stanovuje povinnost provozovatele provádět zkoušky těsnosti ve zde uvedených intervalech. Pokud tedy žalobce nezajistil provedení kontrol těsnosti nejméně jednou za 6 měsíců, jak mu ukládá dané Nařízení, jednal v rozporu s tímto nařízením a dopustil se proto přestupku tak, jak jej vymezuje ust. § 18c odst. 1 písm. a) zákona č. 73/2012 Sb. Výklad žalobce, že by se mohl tohoto přestupku dopustit pouze tehdy, pokud by neprováděl vůbec žádné kontroly, je proto nesprávný a účelový a soud se s ním proto neztotožňuje.

26. Žalobce také namítá, že inspekce vůbec nezohlednila podstatnou polehčující okolnost, která dle žalobce spočívá v blízkosti spodní hranice, pod kterou je povinné provádět kontroly těsnosti pouze jednou za 12 měsíců namísto jednou za 6 měsíců. Žalobcova zařízení mají obsah fluorovaných skleníkových plynů 54,908 t ekv. CO₂, čímž je velmi těsně nad limitem 50 tun ekv. CO₂, pro které je nařízena kontrola těsnosti v četnosti, kterou žalobce fakticky prováděl.
27. Ani této námitce soud nemohl vyhovět, neboť nařízení stanoví povinnosti pro provozovatele zřízení zcela jednoznačně, a pokud tedy žalobce provozoval zařízení, jejichž obsah fluorovaných skleníkových plynů přesáhl hranici 50 tun ekvivalentu CO₂, což ani žalobce nerozporuje, měl jednoznačně zákonem danou povinnost zajistit provedení kontroly těsnosti jednou za 6 měsíců. Žalobce uvedenou povinnost nesplnil a ani soud nespátřuje důvod, pro který by měl správní orgán zohlednit, že dle žalobce byla hranice překročena „pouze“ o 4,908 t ekv. CO₂, když toto množství ekv. CO₂ ani soud na rozdíl od žalobce nepovažuje za zanedbatelné. Pro úplnost soud uvádí, že žalobci mohla být za tento přestupek uložena pokuta až do výše 1 000 000 Kč a uloženou pokutu ve výši 40 000 Kč proto soud nepovažuje za nepřiměřenou uvedenému porušení dané povinnosti.
28. Žalobce byl shledán vinným i ze spáchání přestupku podle § 18c odst. 1 písm. g) zákona č. 73/2012 Sb., kterého se podle inspekce dopustil tím, že porušil povinnost v čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014 – vést u zařízení obsahujícího FP v množství 5 tun ekvivalentu CO₂ nebo větším záznamy dle písm. a), b) a g) výše uvedeného článku.
29. Podle čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014 provozovatelé zařízení, u něhož je třeba provádět kontrolu těsnosti podle čl. 4 odst. 1, zřídí a vedou o každém z těchto zařízení záznamy uvádějící tyto informace:
- a) množství a typ instalovaných fluorovaných skleníkových plynů;
 - b) množství fluorovaných skleníkových plynů doplněných v průběhu instalace, údržby či servisu, nebo v důsledku úniku;
 - c) zda byla daná množství instalovaných fluorovaných skleníkových plynů recyklována nebo regenerována, včetně názvu a adresy recyklačního nebo regeneračního zařízení a případně čísla certifikátu;
 - d) množství znovuzískaných fluorovaných skleníkových plynů;
 - e) identifikační údaje podniku, který provedl instalaci, servis, údržbu a případně opravu nebo vyřazení z provozu daného zařízení, v příslušných případech včetně čísla jeho certifikátu;
 - f) termíny a výsledky kontrol prováděných podle čl. 4 odst. 1 až 3;
 - g) pokud bylo zařízení vyřazeno z provozu, opatření podniknutá k znovuzískání a likvidaci fluorovaných skleníkových plynů.
30. Podle ust. § 18c odst. 1 písm. g) zákona č. 72/2012 Sb. provozovatel zařízení, které obsahuje fluorované skleníkové plyny, se dopustí přestupku tím, že v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014 nevede záznamy o zařízeních s obsahem nejméně 5 tun ekvivalentu CO₂ fluorovaných skleníkových plynů.

31. Žalobce i u tohoto přestupku namítá, že se jej nedopustil, neboť záznamy o zařízení vždy vedl, pouze v kontrolovaném období nebyla u vedených záznamů dodržena daná forma, ale všechny údaje byly dohledatelné v jiných dokumentech společnosti. Výslovně pak uvedl, že i záznamy o zařízení umístěném v administrativní budově v Kamení vedl, ale pouze nedodržel předepsanou formu. Požadované informace sice nebyly zapsány na příslušných stránkách evidenční knihy, ale byly řádně vedeny, byly totiž dohledatelné v jiných dokumentech společnosti. Jednalo se pouze o administrativní pochybení. Navíc se ho nemohl dopustit, proto shodně jako u předchozího přestupku nedošlo k naplnění dané skutkové podstaty, neboť on záznamy o zařízení vedl, i když připouští, že nedodržel předepsanou formu.
32. Z protokolu o kontrole je patrné, že inspekce zjistila nedostatky při vedení evidenčních knih u jednotlivých aplikací chlazení, neboť nebyly vedeny dostatečně záznamy o prováděném doplnění chladiva a provedené kontrole těsnosti po opravě. Kontrola těsnosti po opravě byla uvedena pouze na pracovním výkazu. Doplnění chladiva je evidováno jako poznámka na propisovací kopii „Zápisu o provedené činnosti“. Inspekce také konstatovala porušení evidenční povinnosti u okruhu aplikace chlazení výrobce FRIGERA n. p. Kolín s obsahem chladiva R 134 a o hmotností 4,8 kg FP, odpovídajícím 6,86 t ekv. CO₂, provozované v přístřešku u administrativní budovy v Kamení, neboť zjistila, že dne 2. 7. 2017 byla provedena kompletní výměna chladicího agregátu a doplněno 3,5 kg chladiva. V evidenční knize ale nebyly údaje o této výměně a o doplnění chladiva zaznamenány. Podle úsudku ČIŽP se jednalo o nové zařízení, na které by se i při náplni chladiva 3,5 kg (5,005 t ekv. CO₂) vztahovala povinnost kontroly těsnosti nejméně 1x za 12 měsíců. Navíc aplikace chlazení nebyla označena štítkem s uvedením druhu chladiva a hmotnosti náplni chladiva v celém okruhu, a s nápisem upozorňujícím, že náplň „obsahuje fluorované skleníkové plyny“ a množství ekv. CO₂ v tunách. Záznamy nebyly řádně vedeny v letech 2016 a 2017.
33. Z čl. 6 odst. 1 Nařízení vyplývá povinnost provozovatele zařízení, u něhož je třeba provádět kontrolu těsnosti podle čl. 4 odst. 1, kterým žalobce bezesporu je, zřídit a vést o každém z těchto zařízení záznamy uvádějící předmětné informace. Za tímto účelem žalobce zřizoval a vedl evidenční knihy, ve kterých ale inspekce shledala výše uvedené nedostatky. Ani dle soudu totiž nestačí, že, jak uvedl žalobce v dopise ze dne 14.1.2019, *v dokumentech společnosti bylo možné nakonec všechny zásadní informace nějakým způsobem dohledat.*
34. Zjištění inspekce učiněná při provedené kontrole dostatečně svědčí o tom, že záznamy nebyly vedeny v souladu s nařízením. Inspekce v prvostupňovém rozhodnutí uvedla zcela konkrétně, jakým jednáním žalobce porušil povinnost stanovenou v čl. 6 odst. 1 Nařízení, když uvedla, že žalobce nevedl v období od 8. 10. 2016 do 2. 7. 2017 záznamy o provozu zařízení s obsahem nejméně 5 tun ekvivalentu CO₂, neboť nebylo v evidenční knize uvedeno správné množství chladiva, dále nebylo zaznamenáno množství doplněného chladiva v průběhu servisu (např. dne 8. 10. 2016), v evidenční knize nebyla rovněž zaznamenána na stránce k tomu určené kompletní výměna chladicího agregátu dne 2. 7. 2017, a po vyřazení zařízení z provozu nebyla v evidenční knize zaznamenána opatření k znovuzískání a likvidaci FP. V případě výměny chladicího agregátu měla být založena nová evidenční kniha a ukončena stará.
35. Soud shodně se žalovaným považuje uvedená pochybení za závažná, neboť vedení záznamů není pouze formální povinností, jejíž splnění by záleželo pouze na žalobci. Naopak je

nutné zdůraznit, že uvedené záznamy požadované Nařízením po provozovatelích zařízení jsou důležité zejména proto, že vypovídají o tom, jak se na aplikacích prováděl servis a požadované kontroly těsnosti. Záznamy tedy slouží ke zjištění, zda nedošlo v uplynulém období k úniku chladiva, což ale z neúplných záznamů zjistit nelze.

36. Pokud pak žalobce na svou obranu uvádí, že informace bylo možné dohledat v jiných dokumentech společnosti, považuje soud tuto argumentaci za účelovou a nedostatečnou, neboť z uvedených zjištění inspekce nevyplývá, že by žalobce konkrétní Nařízením požadované informace doložil v jiné formě a žalobce sám ani netvrdí a neprokazuje, jakým konkrétním dokumentem chybějící požadované záznamy doložil.
37. Z podané žaloby je dále patrné, že žalobce považuje sankcionování porušení povinnosti za příliš přísné zejména v důsledku špatné kvalifikace přestupků a podřazení pod nesprávná ustanovení zákona. K takto opět velmi obecně vznesené námitce soud ve shodné rovině uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou, neboť, jak již výše uvedl, inspekce řádně zjistila porušení povinností a tato zjištěná porušení povinností ze strany žalobce podřadila pod správná ustanovení zákona. Tyto závěry pak potvrdil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o zmínku o přílišné přísnosti sankce, uvádí soud opět ve stejné obecné rovině, že pokutu ve výši 4% z maximální možné výše pokuty nepřiměřenou neshledal.
38. Městský soud v Praze na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
39. Nelze přehlédnout, že žalobce v podané žalobě navrhl, aby soud, pokud bude považovat rozhodnutí o vině žalobce za přestupek za důvodné, rozhodl o snížení uložené pokuty.
40. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě
41. V daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 40.000 Kč, přičemž za uvedené porušení povinnosti mohla být podle ustanovení § 18c odst. 6 písm. b) zákona č. 73/2012 Sb. uložena pokuta do 1 000 000 Kč. Žalobci tak byla uložena pokuta ve výši 4% z maximální možné výše a takto uloženou pokutu soud za zjevně nepřiměřenou nepovažuje. Navíc žalobce svůj návrh na moderaci nijak neodůvodnil, a nelze proto dovodit splnění zákonných podmínek pro moderaci uložené pokuty, neboť nelze dovodit případnou nepřiměřenost uložené pokuty, když soudu ani nejsou známy majetkové poměry žalobce. Proto soud podanému návrhu na uplatnění moderačního práva nevyhověl.

Náklady řízení

42. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze rozhodl ve výroku II., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. září 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu